

NYT FRA

HARE KRISHNA

VAISNAVA-FORHOLD

OVERFLODENS KULTUR

DEN NYE BHAGAVAD-GITA

Nyhedsblad for ISKCON i Danmark

Grundlægger-acarya Hans Guddommelige Nåde A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Det hellige navns kraft

Krishna og Narada talte engang i Dvaraka om kraften i det hellige navn. Narada bad om at få en demonstration at se. Krishna sagde da til ham: ”Gå ud og sig Hare Krishna-*mantraet* til det første dyr, du ser.”

Da Narada kom ud af paladset, var det første dyr, han så, en kattekilling. ”Hare Krishna, Hare Krishna....,” sagde han til den. Til hans overraskelse faldt dyret dødt om. ”Krishna, det var godt nok som....,” udbød Narada og skyndte sig tilbage til Krishna. Da Krishna havde hørt historien, sagde Han igen til Narada: ”Gå igen ud og sig Hare Krishna-*mantraet* til det første dyr, du ser.”

Narada gjorde atter, som Krishna bad ham om. Da han kom ud, var det første dyr, han så, en ko. Nu blev han lidt betænkelig – hvordan skulle han kunne slå en ko ihjel – men havde alligevel fuld tro på Krishna. ”Hare Krishna, Hare Krishna....,” sagde han til koen. Hans værste anelse skete: koen faldt død om.

Narada vendte tilbage til Krishna og fortalte, hvad der var sket. Krishna beroligede ham og sagde, at et stykke derfra var der en konge, der netop havde fået en lille søn. ”Tag hen og lad drengen høre Hare Krishna-*mantraet*,” sagde Krishna til ham. ”Nå, skal jeg nu også slå en prins ihjel,” tænkte Narada, men havde alligevel fuld tro på Krishna. Da han kom til kongens palads, modtog kongen ham overstrømmende som den store vismand, han er, og viste ham med glæde sin nyfødte søn. ”Nu sker det,” tænkte Narada og sagde til sønnen: ”Hare Krishna, Hare Krishna....,” mens han frygtede det værste.

Drengen slog øjnene op. ”Hvorfor er du bange, Narada? Tror du, jeg vil dø, ligesom jeg døde, da du sagde Hare Krishna-*mantraet* til mig, da jeg var en lille killing, og da jeg var en ko? Det er det hellige navns kraft. Ved din nåde er jeg nu blevet kongesøn og har fået lov at mødes med dig ansigt til ansigt.”

(Ifølge Devakinandana Dasa en populær historie i nutidens Dvaraka. Tanken er at inspirere os til at give Krishnas hellige navn til alle. Vi kan ikke forestille os, hvad resultatet vil blive.) ॐ

September 2012

Onsdag	12.9	Ekadasi (faste fra korn og bønner for <i>Parama Ekadasi</i>)	(faste indtil middag)		
			Srila Jiva Goswamis fremkomst		
Torsdag	13.9	Bryd fasten mellem 6:38–8:30	Torsdag	27.9	Bryd fasten mellem 7:05–11:01
Søndag	16.9	Caturmasyas anden måned fortsætter			Srila Bhaktivinoda Thakuras fremkomst
Torsdag	20.9	Srimati Sita Thakurani, Sri Advaita Acaryas hustrus, fremkomst	Fredag	28.9	Ananta Caturdasi Vrata
Fredag	21.9	Lalita sasti			Srila Haridasa Thakuras bortgang
Søndag	23.9	Radhastami – Srimati Radharanis fremkomst	Lørdag	29.9	Sri Visvarupa Mahotsava
					Srila Prabhupadas accept af <i>sannyasa</i>
Onsdag	26.9	Ekadasi (<i>mahadvadasi</i> , faste fra korn og bønner for <i>Parsva Ekadasi</i>)			Caturmasyas tredje måned begynder (faste fra mælk i en måned)
		Herren Vamanadevas fremkomst	Søndag	7.10	Srila Prabhupadas ankomst til USA

Om Bhagavad-gita og essays uden titler

Velkommen til september 2012. Det første i dette blad er et essay uden titel på side 3. Vi kunne selvfølgelig selv have givet det en titel, men hvorfor skulle vi det? Uden titel bevarer det sin charme som en relativt ukendt tekst hentet frem fra Prabhupadas gemmer tilbage i 1950'erne. Det har sin egen stemning og er selvfølgelig som altid spækket med transcendentale viden og Krishna-bevidsthed.

I dette nummer holder vi halvdelen af det, vi har lovet (hvilket også betyder, at vi bryder halvdelen af vores løfter). Som lovet bringer vi fortsættelsen af Govinda Dasis erindringer om Srila Prabhupada i New Jersey (side 7). Derimod lykkedes det os stadigvæk ikke at få skrevet fortsættelsen til diskussionen af, hvad der filosofisk set er galt med socialdarwinismen i forlængelse af Breivik-katastrofen i Norge. Vi håber at kunne følge op på det i næste nummer. Men dommen er faldet i Norge, og dommeren er enig med os i, at Breivik ikke er skør (hvilket er værre, end hvis han var det).

På side 14 har vi bladets længste artikel, der handler om den nye danske *Bhagavad-gita*, der er på trapperne. I den forbindelse ser vi på, hvad forskellen er på den nye udgave og den gamle, vi hidtidigt har haft. Vi håber at kunne give et svar på de spørgsmål, som nogle har udtrykt i forbindelsen med dens udgivelse. Spændende bliver det i hvert fald at få en dugfrisk dansk udgave af *Bhagavad-gita*.

På side 18 bringer vi en artikel i to eller tre dele om en *vaisnavas* forhold til forskellige personer og fokuserer i den første del især på forholdet til den åndelige mester. Den er skrevet af Vijay Venu Gopal Prabhu og hans kone Prema Padmini Ma-

taji, som er ISKCON's pionerer inden for *bhakti-vriksa*-programmet. Vi bringer artiklen, dels fordi den er værd at læse i sig selv, dels som optakt til, at ægteparret sandsynligvis kommer til Danmark omkring den første weekend i oktober. Vi håber selvfølgelig at nå at kunne omtale det i næste nummer, men vær allerede nu parat til at møde nogle af vores mest succesfulde og modne prædikanter.

På køkkensiden er vi i gang med Yamunas kokekursus. Den første del i serien blev dog oversat, fordi vi troede, at det var indledningen, der var første del, og bragte derfor anden del efter indledningen. Det gør vi nu bod på i dette nummer ved at bringe første del.

Bemærk, at det er Radhastami den 23. september (forsidebilledet er fra Varsana, Sri-mati Radharanis fødested) og Bhaktivinoda Thakuras fremkomstdag den 27. september. Begge er festdage. Besøg Københavnstemplets og Krishna-huset i Aarhus' hjemmeside for nærmere information (se www.krishna.dk og www.krishna-huset.dk). ॐ

I dette nummer

Kalender & historie	2
Redaktionelt	3
Srila Prabhupadas side	4
Srila Prabhupada i New Jersey, 2	7
Gud er ubegrænset	9
Overflodens kultur	10
Forholdet til den åndelige mester	13
Den nye Bhagavad-gita: hvad er der sket?	16
Børneside	21
Madlavnings- lektioner	22

'Nyt fra Hare Krishna' udgives af Det Internationale Samfund for Krsnabevidsthed (ISKCON) i Danmark, grundlægger-acarya A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada.

© Copyright 2012, alle rettigheder forbeholdes.

ISSN 1600-0153

Redaktion:

Lalitanatha Dasa/Leif Asmark Jensen (ansvarshavende)

Dandaniti Devi Dasi/Dorte Skou Jensen

Layout: Ananta Sri Dasa/Anders Grønlund

Adresse: Holsteinborgvej 20, 1th, 2720 Vanløse Tlf.: 59271930

Girokonto 1-688-3204. Bankkonto: Den Danske Bank reg. 1551, konto 3534 125 119

Alle indlæg, kommentarer, spørgsmål osv. er velkomne. Kontakt redaktionen for næste deadline.

Srila Prabhupadas side

Et essay uden titel

'Et essay uden titel' er selvfølgelig ikke dette essays rigtige titel, men da dets oprindelige titel er gået tabt, nøjes vi med at kalde det sådan. Essayet, der er fra 1952, er fra en samling af forskellige manuskripter og tekster, som Srila Prabhupada skrev, før han kom til Vesten. Srila Prabhupada causerer her over sin åndelige mester, Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura, og hans arbejde.

Indiens bedste og seneste bidrag til menneskesamfundet eller til samfundet af nationer som f.eks. Sri Rabindranatha i hans u dødelige poetiske sange og Mahatma Gandhi i hans kulturelle idealisme af ikke-voldeligt ikke-samarbejde med det onde osv. bygger alle delvist på Herren Caitanyas lære. Hans transcendentale bevægelses fulde betydning i en praktisk forstand er mulig at føre ud i livet, hvis vi ikke lægger hindringer i vejen for fremskridtet af den uforfalskede kærlighed og tjeneste, som Rabindranatha og Gandhi delvist forestillede sig. Den fuldstændige fremvisning af kærlighed og tjeneste til menneskesamfundet kan ske i Herren Caitanyas linie – ikke teoretisk, men i praksis. Herren Caitanyas bevægelse er samlingspunktet for alle stridende elementer. Efter at være blevet autoriseret af Srila Bhaktivinoda Thakura ønskede Sri Srimad Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami Maharaja derfor at give Herren Caitanyas på samme tid ophøjede og enkle filosofi til menneskesamfundets ledere i en missionerende ånd. Som så etablerede han i sin levetid 65 prædikecentre inden for en periode på 15 år over hele verden inklusive et i London og et i Berlin. I London blev missionsdelegationen, som var udsendt af Sri Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami under Gaudiya Maths banner så at sige udfordret af Lady Wellington, om Indien overhovedet havde noget at lære Vesten, men senere blev hun overbevist om, at folk uden for Indien endnu har til gode at lære fra Indien, hvad den virkelige vej til fremgang og velstand er. Sådanne højstående politiske kredse i London blev, mens det engelske styre i Indien stadig eksisterede, så overbeviste af Gaudiya Maths missionærer, at selv en personlighed som Marquisen af Zetland og Sir

Francis Younghusband blev faste medlemmer af London-grenen af Gaudiya Math, og en gavmild dame ved navn Miss Boughton gav sit landsted til etableringen af et fast center for Math'en i England. Og i Tyskland accepterede mange videbegærlige lærde fra dette store land faktisk Herren Caitanyas tro gennem Sri Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami Maharajas indsats, selv om Han personligt aldrig satte sin fod i disse materielt avancerede lande.

Over 50 centre spredte disse missionsaktiviteter over hele Indien. Han stod for seks aviser på forskellige sprog inklusive én på engelsk med navnet The Harmonist og et andet bengalsk dagblad ved navn Nadia Prakash. Den berømte, nu afdøde *pandita* Madan Mohan Palavy spurgte, da han mødte Sri Sarasvati Thakura i Gaudiya Maths center i Calcutta, hvordan der skulle kunne skrives en daglig bengalsk avis om åndelighed. Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura svarede prompte Pandita'en, at denne Jord kun er en ubetydelig del af hele universet, og som vi ved det fra *Bhagavad-gita*, er universet kun en delvis fremvisning af den ubegrænsede Vaikuntha-eksistens. Han bemærkede, at Calcutta var en endnu mere ubetydelig del af den ubetydelige Jord, men havde alligevel så mange som en halv snes daglige aviser, som alle havde hver deres nyheder til offentligheden i deres morgen- og aftenudgaver. Srila Sarasvati Thakura forsikrede, at han kunne komme med en udgave af sin avis hvert minut med nyheder fra Vaikuntha-verdenen, hvis der ellers var læsere nok til det.

Faktum er, at vi ingen information har om Vaikuntha-verdenen, da vores ringe viden ikke tillader os at gå ud over denne Jord, hvor vi bor,

selv om denne Jord eller for den sags skyld hele universet ikke er et bekvemt og lykkeligt sted, som der står i *Bhagavad-gita*. Ingen *acarya* i enten dette land eller noget andet sted har nogensinde betonet, at denne verden kan ændres til en permanent bolig af liv, viden og glæde. Men uden at have rådført sig med tidligere *acaryaer* er menneskesamfundets moderne ledere nu af den tro, at de kan justere denne verden og få fred og velstand, selv om deres talrige forsøg på at gøre dette igen og igen er blevet forpurret lige siden Ravanas tid, hvor han ønskede at hjælpe folk materialistisk ved at bygge en direkte vej til himlens højere regioner.

Denne forfejlede ide med ravanistiske principper skal ændres, hvis vi virkelig vil have fred og fremgang i livet. Det blev vist af Sri Krishna i Hans storslåede filosofi i *Bhagavad-gita*, det blev praktisk demonstreret af Herren Caitanya, og på det seneste blev et forsøg gjort af Sri Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami på at vinde universel accept på en ny måde. Men hans mission er stadig ufærdig. Desværre blev nogle af hans missions ledende arbejdere forelsket i glansen af Gaudiya Maths faste ejendom i stedet for i dets egentlige virke, og de har nu tilfredsstillet deres trang efter at eje bygninger ved at opdele alle missionscentre mellem sig som deres private ejendom uden at bryde sig om Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswamis mission.

Alle Sri Srimad Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami Maharajas missionsaktiviteter var rettet imod sansetilfredsstillelsen af den sansende Højeste Helhed i stedet for sansetilfredsstillelsen af individuelle sjæle. Han påpegede hele tiden, ligesom hans andre ægte forgængere havde gjort det, at de individuelle levende væsener kan opnå virkelig fred og harmoni i forhold til, hvordan de frivilligt indvilliger i at tjene den Absolutte Diktators sansetilfredsstillelse. Ligesom en stats enkelte borgere delvist kan løse problemet med fred og harmoni ved at overgive sig frivilligt til statens højeste vilje, kan den individuelle sjæl udelukkende opnå fuldstændig fred og harmoni ved sin fuldstændige overgivelse til den Absolutte Helheds vilje. Han skal forstå, at delvis

overgivelse til statens vilje eller til de Forenede Nationers vilje eller for den sags skyld til hele universets vilje ikke vil være en fuldbyrdelse af hans overgivelsesproces, før han overgiver sig til den fuldstændige Helhed. Når den individuelle borger overgiver sig til statens højeste vilje for at beskytte sin fred og fremgang, gør han det på en mekanisk måde, for en sådan overgivelsesproces garanterer i virkeligheden ikke for et hundrede procents fred og fremgang for den individuelle borger. Mennesket er ikke et dyr, der kan være tilfreds blot ved at have en garanti fra staten for en fredelig forsyning af mad, husly, uddannelse og tøj på kroppen. Mennesket har mange andre behov, som ikke kan opfyldes mekanisk. Mad, husly, tøj og garanti for verdslig uddannelse er kun nogle behov for den individuelle sjæls materielle krop, men den individuelle sjæl har stadig mange andre behov for så vidt angår hans subtile sind og frem for alt, hvad der angår hans individuelle sjæl.

Hver individuel sjæl er i bund og grund en partikel af den samme kvalitative åndelige energi, som Gud Selv ved Sin egen vilje er lavet af. Den individuelle sjæl kan ikke være tilfreds blot ved at få tilfredsstillelse i form af grove kropslige eller subtile mentale fødevarer. Han er nødt til at få tilfredsstillet sin bestandige eller evige higen efter åndelig forening med sin essentielle Helhed, den Højeste Absolutte Sandhed, Guddommens Personlighed. Den individuelle sjæl har været indespærret af sin grove materielle krop og sit subtile sind i umindelige tider på grund af sin overlagte omgang med den materielle verden. Som sådan har han praktisk taget glemmt, at han i bund og grund er et åndeligt væsen, der er fanget af kroppen og sindets materielle tildækninger.

Den individuelle sjæl kan erkende denne kendsgerning om sin glemsel af sit evige forhold til Guddommen ved i en ydmyg ånd at modtage sandheden gennem øret. Et praktisk bevis på denne metode med at få viden gennem øret kan ses, hvis vi studerer en sovende mand. En sovende mand kan ikke se, kan ikke arbejde, kan ikke lugte og kan ikke beskytte sig selv mod en umiddelbar fare. Det er imidlertid en kendsgerning, at den sovende mand under alle omstændigheder

kan høre. Når den sovende mand drømmer om at blive angrebet af en tiger og faktisk mærker smerten fra at blive fortæret af menneskeæderen og derfor klager sig i sin søvn, reddes han fra den umiddelbare fare alene ved at høre uden hjælp fra andre kilder. Den sovende mand kan vækkes fra sin søvn af sin højtråbende sengekammerat, hvor lyden kun kommer til ham gennem øret. Når han vækkes, forstår han, at han drømte i en sovende tilstand, men i virkeligheden aldrig blev angrebet af tigreren eller fortæret af den.

I det omfang, at folk ikke ved, at sindet er aktivt over sansetilfredsstillelsesaktiviteten, at over sindet virker intelligensen, og at endnu højere end intelligensen eksisterer hver eneste levende væsens sjæl for evigt, er den nuværende tingenes tilstand i menneskecivilisationen, som hovedsageligt er en proces af sansetilfredsstillelse, ifølge *Bhagavad-gita* intet andet end en tilstand af søvn for hele befolkningen. Hver eneste individuel sjæl overvældes så meget af sansetilfredsstillelsesprocessen, at han har glemt sin virkelige identitet som åndelig sjæl, der eksisterer for evigt uden at blive udsluttet selv efter tilintetgørelsen af den materielle krop. Han ved ikke, at den materielle krop udskiftes efter den såkaldte død, som er intet andet end en lang periode i den sovende sindsstemning, og denne uvidenhed betegnes i *Bhagavad-gita* som det glemte eller vildledte levende væsens nat. Hans tilsyneladende aktiviteter anses af den, der kender tingene, som de er, for at være som drømeprocessen om natten, og når den individuelle sjæl klager over sine kvaler i uvidenhedens nat, forsøger den, der kender tingene, som de er, at vække ham fra hans uvidenhedssøvn. Kvalerne i den materialistiske livsmåde er i virkeligheden som kvalerne hos den, der bliver ædt af en tiger i drømme, og jo mere hans handlinger er falske, desto mere forstyrret er den sovende mand. Den, der har erkendt sig selv som en uadskillelig del af den Højeste Helhed og ikke er i uvidenhedens mørke ved at identificere sig selv med den materielle verden, er i samfundet af sovende mennesker afgjort det vågne menneske og forsøger derfor at vække sovende mennesker fra deres søvn ved højt at råbe det transcendentale budskab fra Guds

Rige. Alle Messiasser, der kommer ned til denne Jord fra Guds Rige, gjorde dette arbejde med mellemrum, og Sri Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami Maharaja gjorde også det samme på en måde, som passede de moderne menneskelige aktiviteters progressive måde.

Selv om Sri Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami befandt sig i den forsagende livsorden som en *sannyasi* på samme måde, som Herren Sri Caitanya var det, erklærede ingen af dem ligesom *mayavadierne*, at denne materielle verden er en hallucination. Begge prædikede, at denne materielle verden er midlertidig, men ikke uvirkelig. Der er stor forskel på en midlertidig og en uvirkelig ting. En mand i en togkupé kan være en midlertidig passager, men hverken rejsen eller togkupéen er uvirkelige. Sri Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami ønskede derfor at understrege, at vi ikke må blive overvældet af vores midlertidige rejsaktiviteter, men altid have vores rejses bestemmelsessted for øje og ikke fejlidentificere os selv som en permanent passager i en midlertidig togkupé.

I dens bevægelse er denne jordiske planet ligesom en togkupé i bevægelse, og vi anbringes her som førsteklases, andenklases eller tredjeklases passagerer alt efter vores betalingsevne. Hver enkelt passagers betalingsevne er et resultat af hans eget arbejde eller *karma*. I overensstemmelse med vores egen *karma* er vi her blevet til forskellige klasser af passagerer, hvilket hverken Gud eller nogen anden er ansvarlig for. Men målet med vores rejseliv bør ikke være at blive en førsteklases passager fra at have været en andenklases passager. Det skal altid være målet for alle passagerer at nå bestemmelsesstedet for enhver pris. Alle passagerer uanset hvilket klasse eller kupé, de anbringes i ud fra de betalinger, der er sket, kan på samme tid samtidigt nå bestemmelsesstedet, hvis de ikke vildledes af andre til at tro, at togkupéerne er deres faste bolig. De samme passagerer er altid bevidste om den kendsgerning, at togkupéerne ikke er beregnet til at være deres faste hjem, men meningen med dem er at transportere passageren til et ønsket bestemmelsessted, som er tilgængeligt i lige høj grad for alle klasser af passagerer. (Fortsættes i næste nummer) ॐ

Srila Prabhupada i New Jersey, 2

Af Govinda Dasi

Her følger anden del af et uddrag fra Govinda Dasis erindringer om Srila Prabhupada. Hun fortæller om sin tid i 1967, da hun og hendes mand var sammen med Srila Prabhupada i New Jersey, hvor han rekonvalescerede fra en hjerneblødning. Det første afsnit blev bragt i Nyt fra Hare Krishna 6.2012.

Galoperende kohove

Imens vi boede sammen med Srila Prabhupada i New Jersey, ville vi have *kirtana* blot os fire, eller hvis der kom gæster fra New York, havde vi også *kirtana*, og Srila Prabhupada talte. Han var ved at komme sig oven på hjerneblødningen, så han gav ikke faste foredrag som før, da vi var i New York-templet, men han var altid ivrig efter at tale om Krishna til hvem som helst, der ville lytte. Så mens Srila Prabhupada sad på sofaen en dag, begyndte han at tale om *kirtana*, og han viste de forskellige måder at spille *karatalaer* på. Han lærte os det grundlæggende tjing-tjing-tjaang og andre slag også. Vi sang "Govinda jaya jaya", og Srila Prabhupada begyndte at spille *karatalerne* præcist som lyden af galoperende kohove. Jeg var forbløffet. Så viste han mig, hvordan man gør det – langsomt og omhyggeligt, så det er i perfekt rytme med selve *kirtanaen*, og alligevel lyder det som kohove, der galoperer over markerne.

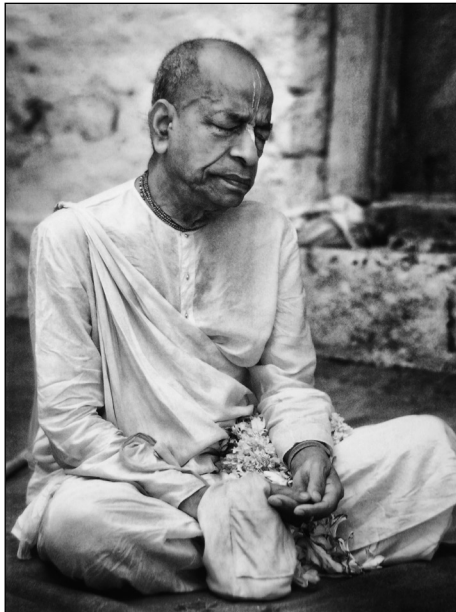
Andre gange sad han og talte om Krishna, Hans lege i Vrindavanas skove og Hans mor, far og venner. Srila Prabhupada ville lukke øjnene og sige: "Åh, i dag går kohyrdedrengene hjem til aften og fortæller deres mødre: "Mor, i dag slog Krishna en rigtig stor dæmon ihjel." Srila Prabhupadas øjne ville blive store, når han sagde dette. "Han har reddet os fra fare," fortsatte han og smilede. "Og deres mødre

er glade og taler kun om, at "Krishna er så fantastisk." Ikke, at Han er Gud eller noget i den retning, men Han er deres ven, og Krishna er så fantastisk."

Når Srila Prabhupada talte på denne måde, lukkede hans øjne sig som i en trancelignende stemning, og atmosfæren i rummet blev ladet med åndelig energi. Jeg ville glemme alt andet. Når han holdt op med at tale, ville jeg være så glad, og alle andre tanker og bekymringer var fuldstændigt væk i fordybelsen i åndelig lyksalighed.

Roser overalt

I New Jersey var der mange haver, og når jeg gik korte *japa*-ture, opdagede jeg, at alle havde rosenhaver. Aldrig havde jeg set så mange roser. Jeg begyndte at spørge forskellige haveejere, om jeg kunne plukke lidt roser, og de var meget venlige. De gav mig lov til at plukke lige så mange, jeg ville. Så jeg begyndte at gå en fast tur på min daglige *japa*-tur og spurgte altid høfligt og fik aldrig afslag. Folk virkede glade, fordi jeg roste deres haver, og hvis de spurgte, ville jeg fortælle, at roserne var til min kære bedstefader, der var syg og rekonvalescerede i et hus nær havet. Dagligt kom jeg med to eller tre købmandsposer med roser. Jeg fandt forskellige vaser og flasker og begyndte at pynte Srila Prabhupadas værelse med

buketter af roser. Deitetstilbedelse var endnu ikke blevet introduceret, men jeg var glad for at tjene Srila Prabhupada som min Deitet. Han elskede roser, og jeg elskede at komme med dem til ham. Normalt lavede jeg seks eller syv vaser til hans værelse og er par stykker mere til stuen.

Senere sammenlignede han forskellige rosers dufte. ”Jeg tror, at de gule er de mest velduftende,” sagde han af og til. Han sagde, at roser havde medicinske virkninger, og lagde dem på hovedet og ansigtet, imens han indåndede deres duft dybt. Hans værelse duftede altid af sandeltræ og rose, og min daglige rutine med at hente roser var min største glæde. Jeg sang Hare Krishna, mens jeg gik, så alle insekterne og sneglene kunne høre det, og jeg ville have glæden af at bære poser med blomster til min kære bedstefader. Da jeg engang kom hjem med mit bytte, hørte Srila Prabhupada mig synge Hare Krishna på vejen. Han vendte sig smilende til Gaurasundara og sagde, imens han nikkede billigende: ”Govinda Dasi er meget jævn og ligefrem i hjertet.” På det tidspunkt forstod jeg ikke helt, hvad der mentes med jævn og ligefrem. Nu kan jeg forstå, at Krishna vil have denne jævnhed, og at unge ofte er mere jævne og ligefremme end voksne.

Bagte kartofler

Ud over mit kunstnerarbejde for Back to Godhead bestod mine tjenester i New Jersey af forskellige huslige pligter. Jeg gjorde køkkenet rent, vaskede Swamijis tøj – han blev stadig kaldt Swamiji dengang – redte sengene, vaskede gulvet og gjorde det hele rent. Jeg nød at tjene ham på en hvilken som helst måde, og selvfølgelig plukkede jeg roser til ham hver dag. Jeg gjorde alt med stor glæde. Kirtanananda stod imidlertid for madlavningen, da jeg ikke havde lært at lave mad. Jeg gik på universitetet, lige før jeg mødte Srila Prabhupada, og plejede altid at spise ude og havde aldrig nogensinde lavet mad. Så det kom som et chok for mig, da Srila Prabhupada en dag, hvor Kirtanananda var ude i et ærinde, kom ud i køkkenet og spurgte mig, om jeg kunne lave ham en bagt kartoffel. Jeg forkla-

rede ham høfligt, at jeg aldrig var blevet trænet og ingen anelse havde om at lave selv en bagt kartoffel. Han var overrasket, men svarede venligt: ”Det er i orden. Jeg venter, til Kirtanananda kommer tilbage.” Jeg husker den forfærdelige fornemmelse, jeg havde i maven, fordi jeg ikke havde kunnet give ham den mad, han bad om. I det øjeblik besluttede jeg mig for at lære at lave mad. Da Srila Prabhupada lidt senere rejste til Indien, holdt jeg mig til i køkkener rundt omkring og observerede og tog noter fra kokke som Acyutananda, Mahapurusa, Upendra, og hvem der end kogte. Seks måneder senere kunne jeg servere Srila Prabhupada *dal*, ris, *chapatier* og *subji*. Han ville udbryde: ”Lykkegudinden har lært Govinda at lave mad,” hvilket jeg tror er rigtigt. Det viste, at Krishna kan lære os hvad som helst, når vi oprigtigt ønsker det.

Sæbe og varmt vand

Engang i New Jersey kaldte Srila Prabhupada på mig og spurgte mig pænt, om jeg vaskede hans tøj i varmt, sæbeholdigt vand. Han sagde, at normalt er der ikke brug for så meget sæbe, men fordi han fik oliemassager, var det nødvendigt at vaske hans tøj med sæbe og varmt vand for at få det ordentligt rent. Han var meget mild og venlig og kærlig og slet ikke hård eller irettesættende på nogen måde. Han spurgte også til mit tøj, hvorvidt jeg havde andet tøj eller ej. Siden jeg var kunstner, gik jeg stadig i bukser. *Sarier* var endnu ikke blevet indført. Han kommenterede: ”Jeg bryder mig ikke om disse vestlige bukser, der afslører alle dele af kroppen. Det er bedre for kvinder med lange kjoler og *sarier*, som de har det i Indien.” Jeg nikkede og besluttede mig for at finde ud af, hvad *sarier* var, siden jeg kun havde bukser. Senere begyndte vi selvfølgelig at gå med *sarier* og kjoler i stedet for bukser.

En anden gang bemærkede han om mit korte hår, der netop var blevet klippet til op over ørerne: ”Jeg bryder mig ikke om dette kuperede hår. Du burde have langt hår ligesom Jadurani, der har samlet det i et bundt i nakken.” Jadurani havde håret i en hestehale bag i nakken. Fra den dag lod jeg mit hår vokse. (Fortsættes i næste nummer) ॐ

Gud er ubegrænset

I en brevudveksling, som en af templets brahmacarier havde med sin bedstemoder, fremkom følgende fra sidstnævnte som reaktion på en artikel i bladet.

Bedstemor: For at vende tilbage til din artikel synes jeg, at jeg har vanskeligt ved at forene det med, at Gud er ubegrænset? Gør vi ikke dette for vanskeligt for os selv?

Svar: Med hensyn til artiklen ("Gud har form", NfHK 4-2012) skrev du, at det er vanskeligt at forene det med, at Gud er ubegrænset. Ja, det er det, fordi ting, vi ikke selv oplever, kan vi kun forstå ved hjælp af intelligensen. For eksempel oplever jeg ikke, at der findes atomer overalt. Men de, som bliver anset for at besidde kundskab om atomer, lærer os, at vi kan forstå atomer, hvis vi modtager undervisning fra dem og også foretager nogle praktiske eksperimenter. På samme måde lærer Krishna os i *Bhagavad-gita*, at Gud er almægtig. Det siger de kristne og andre, som tror på Gud, også. Er vi enige i, at Gud er almægtig? Ja, men så er Han ikke under nogen eller nogen tings begrænsning. Det er Ham, der hersker over alle og alt, som eksisterer. Han kan gøre, hvad Han vil, uden begrænsninger. Det kan ikke vi. Vi er altid nødt til at begrænse os selv, fordi vi eksisterer nu her i denne materielle krop, som har sine krav og også sine problemer. Når det er slut, så er det slut. Vi må tage en pause og få næring til kroppen, når vi er trætte. Eller når vi er mætte, kan vi ikke spise mere. Bryder vi disse materielle love, bliver vi straffet af naturen i form af sygdom osv.

Vi kan også forstå Guds ubegrænsning ved at observere naturen, som Krishna også siger det i *Bhagavad-gita* (7.9), *jivanam sarva-bhutani*: "Jeg er livet i alt, som lever." Overalt myldrer det med liv, og det fortsætter med bare at øges hele tiden. Så på denne måde kan vi se, at liv er en del af Guds ubegrænsede kvaliteter. Han siger også, at Han er baggrunden for alt, som eksisterer. Ligesom rummet er baggrunden for alt i universet og ikke lader sig begrænse af alt, det indeholder, lader Gud Sig heller ikke begrænse af det, Han har skabt. Hvis jeg fabri-

kerer en eller anden maskine, er det ikke sådan, at maskinen kan begrænse, hvad jeg kan gøre. Tværtimod kan jeg som skaber af maskinen bruge den, som jeg vil. På samme måde er denne materielle verden beskrevet i Vedaerne som Guds enorme maskineri, der består af 24 materielle elementer¹, og både Han og alle os levende væsner i denne verden er inderst inde transcendentale, dvs. hinsides denne skabelse, fordi vi alle er Guds tjenere i den åndelige sfære. Vi kan forstå dette, hvis vi prøver at lære om det fra en åndelig lærer og gør nogle praktiske eksperimenter på samme måde, som vi lærer om andre ting i livet som i eksemplet, jeg gav med atomer.

Krishna siger, at Han ikke kan opfattes med vore sanser. På samme måde som vi ikke kan opfatte atomer, fordi de er for små, siger Krishna, at Han er så subtil, at vi kun kan se Ham, hvis vi beder til Ham med kærlighed, og det kan vi gøre ved at kalde på hans navn i Hare Krishna-mantraet:

*Hare Krishna, Hare Krishna,
Krishna Krishna, Hare Hare
Hare Rama, Hare Rama,
Rama Rama, Hare Hare.*

Det må du gøre.

Fodnoter

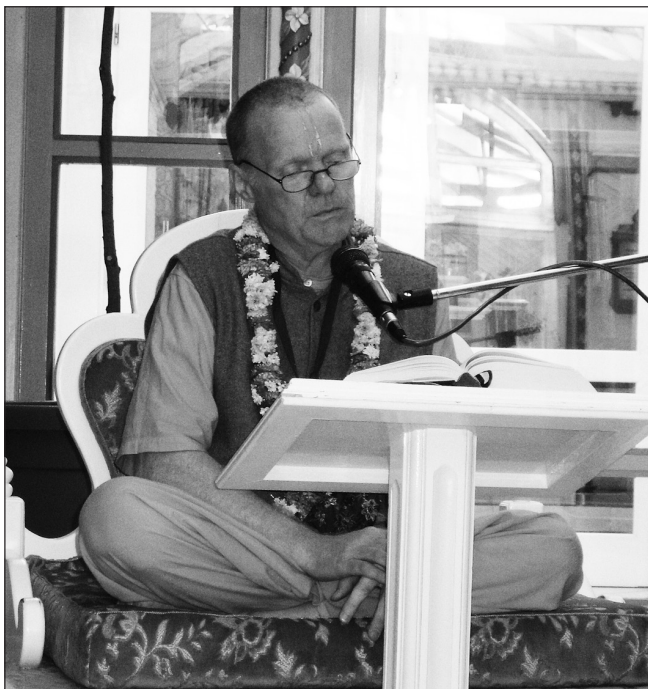
1 De 24 materielle elementer er: jord, vand, ild, luft og æter (de fem grove elementer), sind, intelligens og falsk ego (de tre subtile elementer), lyd, berøring, form, smag og lugt (de fem sanseobjekter), ører, hud, øjne, tunge og næse (de fem kundskabserhvervende sanser), mund, arme, ben, kønsorganer og anus (de fem arbejdende sanser) og det umanifesterede stadium af den materielle naturs tre kvaliteter (*pradhana*). ॐ

Overflodens kultur

Af Gaurahari Dasa

”Vi smider 255.000 tons mad væk om året,” stod der i VG (Norges største avis) den 18. juni i år. ”Friske tal fra Østlandsforskning viser, at norske husholdninger kasserer ufattelige 255.000 tons mad om året..... Det udgør ca. 51 kilo i gennemsnit pr. nordmand.....Og tendensen er øgende. Ifølge statistisk centralbureau er mængden af organisk madaffald vokset med 65 procent fra 1995 til 2010.....Dertil kommer al maden, som smides væk fra fødevarerbutikkerne (68.000 ton). I levnedsmiddelindustrien kasseres der (i tillæg) 52.000 tons mad om året.” Avisen fortsætter med at foreslå forskellige måder, hvorpå vi kan mindske mængden af madaffald. Og det er ikke bare VG, som fornemmer, at der er noget galt. COOP, det norske kooperativ, har udskrevet en konkurrence med præmier på indtil 50.000 kr. for det bedste forslag til, hvordan vi kan smide færre madvarer ud.

Ligesom alle de andre problemer, vi kæmper med i dag, kan sløseriet med madvarer spores tilbage til det oprindelige problem: Gudløshed. Den vediske aforisme lyder: *anna brahma*, eller mad er Gud. Med andre ord er den mad, vi spiser, en manifestation af Guds barmhjertighed mod os, Krishnas *prasada*, og vi må tage imod den med respekt og ikke frådse og smide væk. Loven om *karma* siger, at den, som smider mad væk, vil komme til at mangle senere. Waste not, want not. Hvis vi prøver at sætte os i Krishnas sted, er det heller ikke svært at forestille sig, at Han ikke har lyst til at servere mad for en, som ikke sætter pris på det, men bare smider det væk efter at have spist et par mundfulde. Problemet er, at vi er tilbøjelige til at tage ting for givet. Bare fordi vi lever fedt her og nu, tager vi det for

Gaura Hari Dasa

givet, at det altid vil være sådan. Men det er ikke mere end godt 100 år siden, at Knut Hamsun skrev sin kendte roman *Sult*, netop om livet i Oslo. Selv i dag kan man se tiggere i Oslo centrum gå og samle mad op fra skraldespandene. Så det er helt klart ikke nogen selvfølge, at vi altid vil have mad på bordet. Vi er blinde, blinde for det faktum, at Gud findes, og at Han holder os ansvarlige for vores handlinger.

Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati fortalte en historie, som er meget instruktiv: Der levede engang en flok aber i haven ved en konges palads. De var kongesønnens kæledyr, så de levede i sus og dus, fede og velnærede. Men en gammel abe blandt dem var bekymret. Han havde gjort en observation. En dag kaldte han de andre aber sammen og sagde:

”Vi må rejse herfra; der er fare på færde.” Han fortsatte: ”Har I lagt mærke til, at der er nogle får,

som hver dag kommer og stjæler grøntsager fra kongens køkken. Når kongens kok opdager det, tager han brændende træstykker fra ilden og jager fårene væk. Men før eller senere går det galt. Der vil gå ild i et af fårene, og når fåret i panik løber tilbage til stalden, vil det sætte ild til stalden. I stalden står kongens heste, og de, som ikke omkommer i branden, vil få slemme forbrændinger. Alle ved, at abefedt er det bedste middel mod forbrændinger, så kongen vil ikke se nogen anden udvej, end at vi må lade livet for hestenes skyld. Lad os rejse, før det er for sent.”

De andre aber lo blot ad den gamle abe, for det er velkendt, at gamle folk altid gør sig en masse unødige bekymringer. Men ak og ve. En dag gik det præcis, som den gamle abe havde forudsagt det. Et af fårene, som stjal grøntsager fra køkkenet, blev sat i brand af kokken og løb ind i stalden. Hele stalden brændte ned, og hestene som overlevede, blev slemt forbrændt. Så de stakkels aber blev alle sammen slagtet. Den gamle abe var for længst rejst bort, så han overlevede, men da han hørte om de andre abers skæbne, blev han meget ked af det.

Moralen er, at vi ikke skal bruge vores nuværende velstand som en sovepude og glemme, at Gud findes. Vi bør takke Ham for de gaver, Han har velsignet os med, for utaknemmelighed er en dødssynd. Samtidigt bør vi forstå, at gode tider sjældent varer ved. Sommer bliver til vinter; sådan er livets gang her i den materielle verden. Krishna siger:

*matra sparsas tu kaunteya
sitosna sukha dukha dah
agamapayino nityas
tams titiksasva bharata*

”Lykke og sorg kommer og går i den materielle verden ligesom sommer og vinter. De opstår fra sansernes kontakt med deres objekter.

Man må lære at tolerere dem uden at lade sig forstyrre.” (*Bhagavad-gita* 2.14). Så lad os ikke tage de gode tider for givet. Med andre ord bør vi altid opføre os, som om det var dårlige tider, og ikke lade ting gå til spilde, bare fordi vi har nok.

Hvis man er bevidst om det forkastelige i at forkaste Krishnas *prasadam*, kan man ved hjælp af lidt fantasi og praktisk sans undgå en stor del af madspildet. I Indien er det naturligvis meget nemmere. Der findes der næsten altid nogle sultne munde, som med glæde spiser det, som eventuelt er til overs. I Vesten er det ikke helt så simpelt, men her er nogle forslag til, hvad vi som hengivne kan gøre for at skære ned på madspildet.

Det starter, når man går på indkøb. Når man køber frugt og grøntsager, bør man beregne, hvor meget man rent faktisk har brug for, og ikke købe mere, end man er sikker på, man kan bruge, inden det går til. For det meste har man mulighed for at købe mere hen ad vejen, hvis det skulle vise sig, at man har købt for lidt. Der går måske lidt mere tid med indkøb, hvis man køber friskvarer i mindre portioner, men dels får man friskere råvarer, dels går der mindre til spilde. Hvis man ikke skal bruge varerne med det samme, bør man købe varerne så friske, at de kan holde sig, til de skal bruges (en anden pointe er naturligvis, at det er meget bedre at dyrke sine grøntsager og frugt selv, men af pladshensyn vil jeg ikke gå i dybden med den diskussion her).

Man bør foretage en omhyggelig beregning af, hvor meget mad der er brug for at lave. Og så kan det være en god ide at lave lidt mindre, end man tror, der vil blive spist. Hvis der viser sig at være for lidt, kan man næsten altid arrangere noget i sidste øjeblik, så der bliver nok til alle. Det tager for eksempel ikke lang tid at koge lidt ekstra ris. Eller man kan sørge for, at der altid er brød i reserve. Brød bør for øvrigt

“

Bare fordi vi lever fedt her og nu, tager vi det for givet, at det altid vil være sådan. Men det er ikke mere end godt 100 år siden, at Knut Hamsun skrev sin kendte roman *Sult*, netop om livet i Oslo.

”

ikke opbevares i plastikpose, for så bliver det meget hurtigt muggent. Det gør ikke noget, om brødet tørrer ud, før det bliver spist, for tørt brød kan holde sig længe og har mangfoldige anvendelsesmuligheder. Igen gælder det om at bruge fantasien.

Når man serverer, skal man aldrig servere en fuld tallerken, medmindre man er helt sikker på, at det vil blive spist. Server en lille smule af hver ret til at begynde med og giv mere efterhånden, som det bliver spist. Vi nyder at sætte os til bords med en propfuld tallerken, men hvis vi ikke kan spise det, er det rent nonsens.

Inden man tilbereder et måltid, bør man gå gennem råvarebeholdningen, specielt de friske varer, for at se, hvad der skal bruges først, inden det fordærver. Man bør se efter, om der er nogle rester til overs fra gårsdagen, som kan serveres, eventuelt efter en opvarmning (jeg ved godt, at Prabhupada er blevet citeret for at have sagt, at man ikke skal genopvarme *prasadam*, men er der virkelig nogen, som tror, at Prabhupada ville forbyde, at vi varmer nogle rester op, hvis vi på den måde kan undgå, at *prasadam* går til spilde?). Hvis man bruger sin fantasi, er der så mange måder, man kan genanvende rester på, uden at nogen føler sig som en affaldsspand. Kogte kartofler fra dagen før (de skal helst opbevares i køleskabet) kan jo for eksempel bruges til at lave gode gammeldags brasede kartofler, som er en af de bedste ting fra det traditionelle danske (skandinaviske) køkken.

Selvfølgelig er frossen mad ikke det bedste, men igen: hvis vi kan undgå svind, er det vel bedre at nedfryse ting, vi ikke kan nå at bruge, inden de bliver dårlige, det være sig rester eller indkøbte varer. De fleste madvarer kan fryses, eventuelt med lidt forbehandling såsom blanchering af grøntsager e.l.

Man kan naturligvis ikke helt undgå, at *prasa-*

dam bliver dårlig, inden man når at spise den. Det er derfor en vældig god ide at få sig en varmkompost, som man enten kan købe færdig eller lave selv. Har man en varmkompost, hvor rotter og andre skadedyr ikke kan komme til madresterne, kan alt gå tilbage i naturens kredsløb og blive til frugtbart muld.

Mange Prabhupada anekdoter illustrerer vores grundlægger-*acaryas* dybe modvilje mod det moderne frådseri. Selv lærte Prabhupada som barn at samle kogte riskorn op, som havde kilet sig fast mellem gulvbrædderne, før det op til panden og spise det (Prabhupada sagde, at en af forskellene på indere og vesterlændinge er, at indere uden tøven vil samle *prasad-*

dam op fra jorden og spise den i modsætning til os fra Vesten). En gang Prabhupada stak hovedet ind i køkkenet i Krishna-Balarama-mandir, hvor nogle hengivne var i gang med at tilberede hans frokost, så han stokken fra et blomkålshoved i skraldespanden. Han samlede den op med sine transcendentale fingre og spurgte hovedrystende, hvorfor den var blevet smidt væk. Kokken blev paf og vidste ikke, hvad hun skulle sige. En anden gang observerede han, at en mand kom i køkkenet og tiggede grønsagsaffald, som han gav til sine køer. Prabhupada stoppede det med det samme og sagde, at skrællerne skulle gives til ISKCON's egne køer (fortalt af Hari Sauri i hans dagbog).

Som vi kan se, er Krishna-bevidsthed helt praktisk og nede på jorden. Alt, hvad vi gør, bør med andre ord gøres med omtanke, selv noget så ”profant” som at købe ind, lave mad, spise osv. At tænke på Krishna betyder ikke bare at se *rasa-lila* på sit mentale filmrædd, så at sige. Lad os vågne op og forstå, at Krishna er overalt, og at det derfor er let at huske Krishna altid ved for eksempel ikke at svine med de gaver, Han har givet os, blandt andet i form af den mad, vi spiser. ॐ

“

Som vi kan se, er Krishna-bevidsthed helt praktisk og nede på jorden. Alt, hvad vi gør, bør med andre ord gøres med omtanke, selv noget så ”profant” som at købe ind, lave mad, spise osv.

”

Vaisnava-forhold, del 1

Forholdet til den åndelige mester

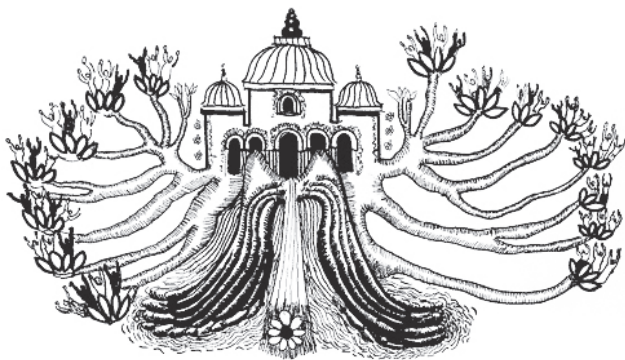
Af Vijay Venu Gopal Dasa og Prema Padmini Devi Dasi

Den følgende tekst om det korrekte forhold til og opførsel over for ens guru, andre vaisnavaer og folk generelt er et uddrag fra et studiemateriale, som er ved at blive oversat til dansk. Det skal anvendes i forbindelse med bhakti-vriksa-programmet, som bl.a. er ved at blive startet op i København. Teksten er en del af diskussionsmaterialet til de ugentlige møder og bringes her for at give vores læsere et indtryk af, hvad man beskæftiger sig med i bhakti-vriksa-møderne. Forfatterne Vijay Venu Gopal Dasa og Prema Padmini Devi Dasi har stået for et omfattende bhakti-vriksa-program i Mellemøsten.

Kærlighed til Gud begynder med at høre om Ham fra Hans autoriserede repræsentant, den åndelige *vaisnava*-mester. Dette kaldes *sravana*. En hengivens forhold til Gud begynder derfor med Guds repræsentant, den åndelige mester. Disciplen forstår, at hans åndelige mester er blevet sendt af Krishna for at redde ham. Alle *vaisnava*-skrifter understreger, at ens forhold til Krishna virkeliggøres gennem ens forhold til *guru*en.

I begyndelsen kan disciplen have en anelse om sin evige åndelige mesters identitet. Men når den fornemmelse bliver til en fuldstændig overbevisning i hjertet, forstår han, at hans åndelige mester er kommet fra Krishna, Guddommens Højeste Personlighed, og at hans åndelige mester kan redde ham fra havet af gentagen fødsel og død. Det er *guru*en selv, der skal lære os dette. Herren Caitanya forklarede for Rupa Goswami, at de evige sjæle vandrer liv efter liv gennem universet. Kun ved nåden fra den åndelige mester, der er blevet sendt af Krishna, får vi chancen for evigt liv i hengiven tjeneste. Den åndelige mester giver os sine store velsigelser, og vi må tage dem til os med tro. Kun i takt med at vi forstår vores forhold til vores åndelige mester, kan vi forstå vores virkelige selv og vores forhold til Gud.

Al de viden, der er tilgængelig i hele discipel-

rækken, står til rådighed for os gennem vores åndelige mester. Derfor skriver Srila Visvanatha Cakravarti Thakura i sin *gurvastakam*, at vi skal frembære vores respektfulde underkastelse ved vores åndelige mesters lotusfødde. Srila Prabhupada skriver i et brev:

”...For at ofre *prasadam* skal alting stilles foran den åndelige mester, hvis billede også er på alteret, hvilket betyder, at den åndelige mester vil sørge for at ofre maden til Herren. Derfor vil alt være komplet blot at ved at fremsige bønnen til den åndelige mester.”

Før vi møder den åndelige mester, er vi så dækket over af illusion, at vi ikke engang ved, at vi lider fødslen og dødens kvaler. Men han åbner vores øjne. Når vi først har forstået fra ham, at vi er i oceanet af *samsara*, gentagen fødsel og død, ønsker vi at komme ud, så vi vender os seriøst til ham. Han er Krishnas repræsentant. Hvis han accepterer vores tjeneste, er vi i sikkerhed. Ved

Krishnas nåde er den åndelige mester en ekstatiske hengiven. Han glædes altid af *sankirtana*-bevægelsen. Helt naturligt engagerer han sin discipel i at fremsige det hellige navn, danse, synge og spille musikinstrumenter. Den åndelige mester er som en ønskesten. Han giver os det hellige navn, og hvis vi fremsiger navnet med hengivenhed, erkender vi vores forhold til Krishna.

Nogle gange er den åndelige mester hos os i sin personlige form (*vapuh*), men for det meste er han det ikke. Men i begge tilfælde vil vores forhold vokse, når vi synger og danser i *kirtana* på hans instruktioner, og vi kan mærke hans tilstedeværelse og godkendelse. Når vi fremsiger det hellige navn på den åndelige mesters ordre, er vi altid sammen med Herren og Hans rene hengivne.

Den åndelige mester indfører os i vores forhold til Deiteten. Han inviterer Radha og Krishna til at nedstige, og han bader og påklæder Deres former for øjnene af sine disciple. Han demonstrerer princippet med *utsaha*, entusiasme, for uden entusiasme bliver tilbedelsen ligesom afgudetilbedelse. "...Den åndelige mester lærer den nye hengivne alt dette på en venlig og personlig måde for at hjælpe ham gradvist fremad i erkendelsen af Herrens transcendentale navn, kvalitet, form osv." (Fra SB. 2.3.22)

Tilbedelse af Deiteten i templet eller en hvilken som helst tjeneste til den åndelige mester skal gøres med en følelse af underkastelse og lydighed. På de tidlige stadier af hengivenhed er lydighed meget vigtig i vores kærlighedsforhold til Gud, og den formes i vores forhold til *guru*. På hans ordre tager vi bad, vi sætter os ned og reciterer *mahamantraet*, og derpå går vi ind i tempelrummet for at vække Deiteten og have *mangala-arati*. En indstilling af lydighed er den vigtigste motiverende kraft, når vi tjener på *sadhana*-stadiet.

Srila Prabhupada: "Disciplen skal acceptere den åndelige mesters ord uden tøven. Uanset hvad faderen eller den åndelige mester beordrer, skal det accepteres uden indvending: "Ja." Der bør ikke være noget tilfælde, hvor disciplen eller sønnen siger: "Dette er ikke rigtigt. Det kan jeg ikke gøre." Når han siger det, er han falden."

Men hvis en discipel behandler sit forhold til den åndelige mester som en ren og skær formalitet, kan han ikke gøre fremskridt i eller realisere Krishna-bevidsthed. *Guru*en er ikke som en familiepræst, der foretager nogle rituelle ceremonier eller en topfigur udnævnt af en institution uden nogen virkelig tilstedeværelse i disciplens hjerte og sind. Tværtimod er den åndelige mester midtpunktet i selve disciplens eksistens. "Han er min herre, liv efter liv."

Den åndelige mester glædes, når hans discipel spiser *bhagavat prasadam*. Fordi han har stor tro på, at *prasadam* ikke er materiel, er den åndelige mester forvisset om, at når hans disciple ofrer *prasadam*, er de sikre på at vende tilbage til Guddommen. Således bliver både han og hans disciple lykkelige ved blot at dele den velsmagende *maha-prasadam*. *Guru*en introducerer os til denne barmhjertige form af Krishna som *prasadam*. Og han lærer os, at mens vi indtager *prasadam*, skal vi påkalde Herren Caitanya og Nityananda for at få Dem til at hjælpe os i hengiven tjeneste.

Tjeneste til den åndelige mester

*Vaisnava-guru*en tjener Radha og Krishna fast. Han arrangerer Deres gynger til *Jhulana-yatra*, og han hjælper med at udsmykke Srimati Radharani, Lalita og Visakha i Vrindavanas skove. Han tager direkte del i disse aktiviteter og opmuntrer sine disciple til at være med. På en anden måde som prædikant, der arrangerer *sankirtana*, forsøger den åndelige mester at bringe faldne sjæle tilbage til deres naturlige position, og han tilskynder dem til at genetablere deres forhold til hengivne af Radha og Krishna i Vrindavana.

Dette sker specielt, når den åndelige mester engagerer hengivne i at synge Hare Krishna-*mantraet*: "Oh Radha! Oh Krishna! Engager mig i Jeres tjeneste." Når disciplen bistår den åndelige mester i disse aktiviteter, agerer de også som hjælpere til *gopierne*. Den åndelige mester har ansvaret for direkte at assistere Herrens fortrolige tjenere, og disciplene deltager deri under hans ledelse som tjenere.

De højere erkendelser om den hengivnes

evige forhold til Krishna i den åndelige verden vil blive fuldstændigt åbenbaret med tidens løb, og man bør tålmodigt vente, imens man flittigt tjener *guruen* på mange forskellige måder. Den åndelige mester tjener med sikkerhed Radha og Krishna, og hans oprigtige disciple hjælper ham helt sikkert. Men for mange spørgsmål om de pågældende *rasaer* vil kun virke mentalt distraherende og ikke være gavnlige eller sågar forståelige. Disciplens hovedopgave er at assistere den åndelige mester i at redde de faldne sjæle, der i de fleste tilfælde ikke har den mindste åndelige forståelse. Ved direkte at assistere den åndelige mester i at prædike vil disciplen blive kvalificeret til at forstå mere og mere om Krishna.

Sastraerne og *sadhuerne* forsikrer, at den åndelige mester skal æres lige så meget som Gud, og derfor accepterer vi det. Hvis vi accepterer, at Gud skal æres som Gud, skulle vi heller ikke have nogle problemer med at acceptere Hans "vicekonge". Så længe han er ægte, må borgerne acceptere hans ord som kongens direkte ord. På samme måde skal den åndelige mester accepteres i kraft af hans symptomer og kvalifikationer. Han skal komme i disciplerække fra en ægte åndelig mester, og han skal handle og altid tale som Krishnas repræsentant. Til en sådan ægte repræsentant af Herren Krishna skal vi vise vores respekt.

"Hvem som helst, der derfor søger beskyttelse ved en ren hengivens lotusfødder ved at acceptere den rene hengivne som sin åndelige mester, kan med det samme blive renset. Sådanne hengivne af Herren æres på lige fod med Herren, fordi de er engageret i Herrens mest fortrolige tjeneste, for han udfrier fra den materielle verden de faldne sjæle, som Herren vil have tilbage til Guddommen. Sådanne rene hengivne er ifølge de åbenbarede skrifter bedre kendt som stedfortrædere for Herren. Den oprigtige discipel af den rene hengivne anser den åndelige mester for at være lige med Herren, men anser altid sig selv for at være en ydmyg tjener af Herren. Dette er den rene hengivne vej."

Det er sandt, at i Kali-yuga er kundskabens

lys dækket af skyer af bedragerisk praksis, men det er også sandt, at ægte repræsentanter for *Bhagavatams* lys strømmer frem som oprigtige og ivrige følgere af Srila Prabhupada. Når vi hører om og selv ser de ægte symptomer og kvalifikationer hos en ægte åndelig mester, bør vi med glæde acceptere ham og ære ham som den mest respektable personlighed. Og vi bør påskønne hans transcendentale identitet. Denne opfattelse tages til følge "i alle åbenbarede skrifter og følges af alle autoriteter."

Mindst tre gange om dagen bør man frembære formelle bønner til den åndelige mester, men egentlig bør man huske og prise den åndelige mester hele tiden. Specielt efter at have fået hans ordre skal disciplen tænke på disse ordrer hele tiden og ikke blive forstyrret af noget andet. Ifølge Visvanatha Cakravarti Thakura er den åndelige mesters ordre disciplens liv og sjæl. Meditation på hans ordre er perfektionen af meditation, og oprigtige forsøg på at udføre den ordre er menneskesamfundets fuldkommenhed.

Når den åndelige mester er tilfreds, er disciplens største mål nået, og han bliver mere inspireret til at fortsætte med at udføre den åndelige mesters ordrer. Han ønsker at glæde sin åndelige mester mere og mere, og der er ingen grænse for udvekslingen imellem dem. Igennem denne gensidige kraft drives prædikeringen fremad. En discipels tilfredsstillelse ved at glæde de foregående åndelige mestre i disciplerækken garanteres, når han trofast praktiserer Krishna-bevidsthed og prædiker. I den grad en discipel udfører den åndelige mesters ordre, kan han tilfredsstille *guru* og Krishna og følgelig tilfredsstille sig selv.

Hvis den åndelige mester er utilfreds med en discipel, lukkes der for disciplens fremskridt. Hemmeligheden til succes i hengiven tjeneste er at følge *guruens* ordre, ellers bliver en hengiven *asara* eller uduelig. Man bør forme sit liv, så alle ens tanker og handlinger er rettet imod at udføre den åndelige mesters ordrer. På denne måde erkender man direkte sit evige forhold til Krishna. Dette er essensen af *vaisnava*-opførelse. (fortsættes i næste nummer) ॐ

Den nye Bhagavad-gita: hvad er der sket?

Af Lalitanatha Dasa

Der er en ny dansk *Bhagavad-gita* på vej, hvilket forhåbentligt bliver til glæde for alle hengivne. Jahnu Prabhu og jeg har arbejdet på den i nogle år og håber at have den klar til udgivelse inden for nogle måneder.

Den første og hidtil eneste danske udgave af Srila Prabhupadas *Bhagavad-gita som den er* udkom i 1983 og har længe trængt til en revidering. Oversætterne under anførsel af Lila-sakti Devi Dasi lavede dengang et flot stykke arbejde, og mange har haft glæde af bogen i de snart 30 år, der er gået siden da. Bogen havde dog også sine mangler, hvilket er forståeligt, da de hengivne dengang var helt nye til Krishna-bevidsthed og ikke var fortrolig med hele filosofien.

Ydermere var bogen oversat fra en tidligere engelsk udgave, der led af samme mangel. Også her var de første redaktører meget uerfarne. Imidlertid udkom der samme år, dvs. 1983, en helt nyredigeret engelsk *Bhagavad-gita*, hvor mange fejl fra den tidligere udgave var rettet, og stilen og formuleringerne var tættere på Srila Prabhupada, end tilfældet var i den første udgave fra 1972. Derfor har vi også længe ønsket en dansk oversættelse af den nyredigerede engelske udgave.

Selv om den nye udgave har været standard i ISKCON siden 1983, er ikke alle hengivne helt på det rene med, hvori forskellen på de to består. I visse kredse, mest på Internettet, har denne usikkerhed tilmed accelereret som H.C. Andersens eventyr om Fjeren, der blev til frem høns og er blevet til hele konspirationshistorier om, hvordan ISKCON er fuldstændigt afvejet og har ændret Prabhupadas bøger til ukendelighed. Efter at arbejdet med den nye oversættelse af *Bhagavad-gita* i over tre år kan jeg berolige alle med, at det ikke er tilfældet.

Det, der skete med 1983-udgaven, var, at redaktørerne, i særdeleshed Jayadvaita Swami,

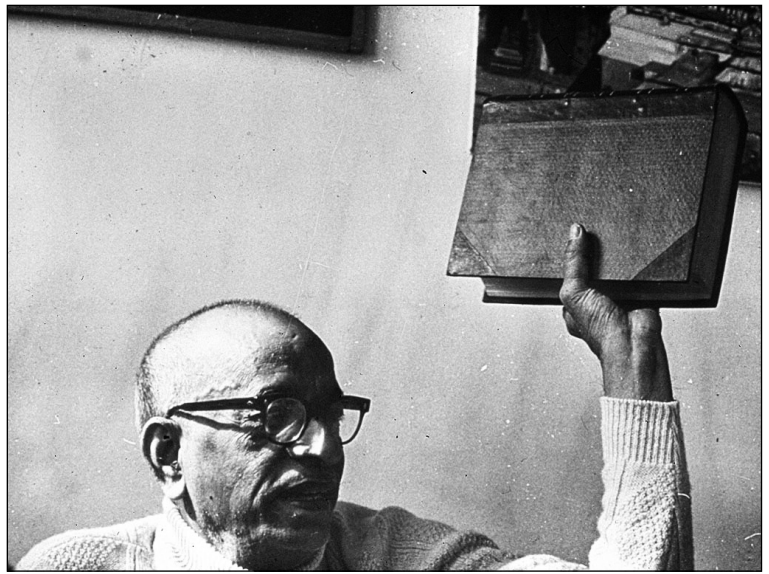
gennemgik 1972-udgaven for redigeringsfejl ved at sammenholde den med Srila Prabhupadas originale manuskripter. Originalmanuskripterne, som blev konsulteret, var af forskellige slags. Introduktionen til *Bhagavad-gita* indtalte Prabhupada på bånd i New York i 1966, og den optagelse er bevaret. For de første seks kapitler brugte Prabhupada en skrivemaskine, og det originale skrevne manuskript findes fortsat. Fra vers 7.10 gik Prabhupada over til at bruge en diktafon. Desværre blev lydoptagelserne ikke gemt, men vi har de originale afskrifter, som hengivne nedskrev fra Srila Prabhupadas talte manuskript. Men fra 13. kapitel og fremefter er de oprindelige nedskrivninger også blevet væk, så her er det mest originale et manuskript fra et senere redigeringsstadium. I alle tilfælde refereres der med udtrykket ”det originale manuskript” til de ældste og mest pålidelige manuskripter, som er blevet arkiveret.

Resultatet af nyredigeringen blev en *Bhagavad-gita* med måske 5000 ændringer. Nogle synes, at det lyder af meget, men for en bog på næsten 1000 sider er det egentligt ret meget. 1972-udgaven var ingen dårlig bog. Ved sammenligning vil man da også se, at de to udgaver er 90 eller 95% identiske. Ydermere er de fleste rettelser småting som korrigerende af tegnsætning og grammatik. Men der er også mere markante ændringer såsom indføjelser af glemte ord, sætninger og tilmed hele afsnit, filosofiske redigeringer og tilbageføring af sproget til Prabhupadas oprindelige formuleringer. 1983-udgaven medtager også mange sanskritreferencer, som manglede i 1972-udgaven, specielt i de kapitler, hvor Prabhupada brugte diktafon.

Lad os se på nogle af ændringerne (bemærk, at i det følgende refereres et versnummer til selve verset såvel som til kommentaren).¹

Småfejl

1983-udgaven retter en del simple stavfejl. F.eks. omtaler 1972-udgaven en indisk provins som 'Behar', mens den rigtige stavemåde er 'Bi-har'. I 16.1-3 angiver 1972-udgaven, at verset omtaler 16 transcendentale kvaliteter, mens det rigtige tal er 26 (en simpel slåfejl). Da de fleste af disse småfejl ingen betydning har for den danske oversættelse, er der ingen grund til at gå videre med dem.

Manglende referencer

I den gamle udgave mangler talrige af Srila Prabhupadas sanskritreferencer. Alene i Introduktionen har den nye udgave syv sanskritvers, som ikke var i den gamle. I et ottende tilfælde citerer den gamle udgave et vers, som Srila Prabhupada slet ikke sagde (*nehabikrama-naso 'sti*, Bg. 2.40). Den nye udgave har det rigtige vers. Til slut i Introduktionen har den nye udgave også medtaget den berømte *Gita-mahatmya*, syv sanskritvers med oversættelse, som Prabhupada faktisk indtalte, men ikke var at finde i den gamle udgave.

I resten af bogen medtager den nye udgave på samme måde snesevis af sanskrit-citater, som findes i originalmanuskriptet, men manglede i den gamle udgave.

Srila Prabhupada havde en vane med at citere et enkelt sanskritord og derefter forklare det. I den gamle udgave gengav redaktørerne kommentaren, men ikke sanskritordet. Den nye udgave har sanskritordet med. Eksempler er *avasam* i 9.8 og *udasina-vat* i 9.9. I slutningen af 13.12 kan vi nu i den nye udgave læse: "Begyndelsen på viden er derfor *amanitva*, ydmyghed." I den gamle udgave manglede *amanitva*.

Sanskritfejl

Nogle gange svarer den citerede sanskrit i den gamle udgave ikke til den efterfølgende oversættelse, fordi sanskritredaktørerne gav det forkerte vers. I 7.18 har den gamle udgave således den oversættelse, som Prabhupada havde dikteret. Men det er det forkerte sanskritvers. I 7.25 omtaler den gamle udgave et vers som et citat fra Dronning Kuntis bønner. Men citatet er fra Sri Isopanisad.

I 9.29 giver den gamle udgave sanskritlinien *asti na priyah ye bhajanti* sammen med oversættelsen "I den grad de overgiver sig til Mig, tager Jeg Mig af dem." Oversættelsen er godt nok fra Prabhupada, men sanskritten er forkert. Det rigtige er *ye yatha mam prapadyante* fra Bg. 4.11.

Ifølge 13.15 i den gamle udgave er strofen *sarvatah pani-padam* fra *Svetasvatara Upanisad*. I den nye udgave refereres det korrekt som et citat fra det forrige vers i *Bhagavad-gita* (13.14), hvilket giver en helt anden dimension til Prabhupadas kommentar.

Radbrækkede betydninger

Nogle gange misforstod de første redaktører betydningen af et sanskritvers. I 5.2 oversætter den gamle udgave Rupa Goswamis berømte vers

om falsk forsagelse på denne måde:

”Forsagelse af personer, som er ivrige efter at opnå befrielse, af ting, som er relateret til Guddommens Højeste Personlighed, selv om de er materielle, kaldes ufuldstændig forsagelse.”

Ifølge den nye udgave:

”Når personer, som er ivrige efter at opnå befrielse, forsager ting, som er relateret til Guddommens Højeste Personlighed, fordi de anser dem for materielle, kaldes deres forsagelse ufuldstændig.”

Ud over en mere mundret oversættelse har den nye udgave også den rigtige filosofiske forståelse, som Srila Prabhupada gav i originalmanuskriptet, at det ikke er tingene i sig selv, der er materielle, for de er relateret til Krishna. Det er kun de falske forsagere, der anser dem for materielle.

Sludder og vrøvl

Den gamle udgave har også ting, der slet og ret er noget sludder. Et eksempel er den sidste sætning i 2.1, hvor der i den gamle udgave står på engelsk: ”This realization is made possible by working with the fruitive being situated in the fixed conception of the self.” En sætning, som giver absolut ingen mening. I den nye udgave står det rigtige ifølge originalmanuskriptet: ”This realization is possible when one works without attachment to fruitive results and is situated in the fixed conception of the real self.”

I 2.43 omtaler den gamle udgave ”de fire månedlige askeser”. Det rigtige er ”firemåneds-askesen”. Det er altså ikke fire askeser, man praktiserer hver måned, men en samlet askese, man overholder i en periode på fire måneder (*Caturmasya*).

I 3.35 finder vi i den gamle udgave: ”Foreskrevne pligter komplimenterer ens psykofysiske tilstand under fortryllesen af den materielle naturs kvaliteter.” Dette er ændret i den nye udgave til det korrekte: ”Materielt set er foreskrevne pligter de pligter, der er pålagt én i overensstemmelse med ens psykiske og fysiske tilstand under fortryllesen af den materielle naturs kvaliteter.” Ifølge originalmanuskriptet

er det, hvad Srila Prabhupada sagde.

I 7.15 taler den gamle udgaves kommentar om ”svinet, som spiser jord” [”the swine who eat the soil”]. Men Prabhupada sagde ikke ’soil’, men ’night soil’, som er et gammeldags, høfligt udtryk for afføring.

To linier senere i samme kommentar kan vi læse i den gamle udgave:

”...på samme måde vil den tåbelige arbejder utrætteligt fortsætte med at lytte til de sansetilfredsstillende efterretninger om den verdslige kraft, som bevæger den materielle verden.”

I den nye udgave er den manglende betydning kommet med:

”På samme måde fortsætter den tåbelige arbejder utrætteligt med at lytte til sansebehagelige nyheder fra den flygtige verdslige sfære, men har så godt som ingen tid til at høre om den evige livskraft, der bevæger den materielle verden.”

I 10.27 kan man i den gamle udgave læse, hvordan halvguderne og dæmonerne tog ud på en sørejse (”sea journey”). Den nye udgave har korrekt ændret dette til, at halvguderne og dæmonerne engang kærnedede havet (”churned the sea” står der i Prabhupadas originaltekst). Man kan selvfølgelig ikke bebrejde de nye hengivne i 1966, at ingen af dem kendte til historien om kærningen af Mælkehavet.

I 10.29 taler den gamle udgave om ”træernes planet”. Her har skribenten hørt forkert. Prabhupada talte om forfædrenes planet, ”planet of the *pitris*”. Skribenten hørte ”pi-tris” som ”trees”.

Ifølge den gamle udgave i 10.35:

”Det er allerede blevet forklaret af Herren, at blandt alle Vedaerne er *Sama-veda* rig med smukke sange, der spilles af forskellige halvguder.”

Den nye udgave fortæller, hvad det egentlig er, der allerede er blevet forklaret:

”Det er allerede blevet forklaret af Herren, at blandt alle Vedaerne er Han *Sama Veda*. *Sama Veda* er rig på smukke sange, der spilles af forskellige halvguder.”

I 13.2 står der i den gamle udgave:

”Nogle gange forstår vi, at jeg er lykkelig, jeg

er gal, jeg er en kvinde, jeg er en hund, jeg er en kat: disse er kenderne.”

Den nye retter op på dette:

”Nogle gange tænker vi: ”Jeg er lykkelig,” ”Jeg er en mand”, ”Jeg er en kvinde”, ”Jeg er en hund”, ”Jeg er en kat”. Disse er kenderens kropslige betegnelser.”

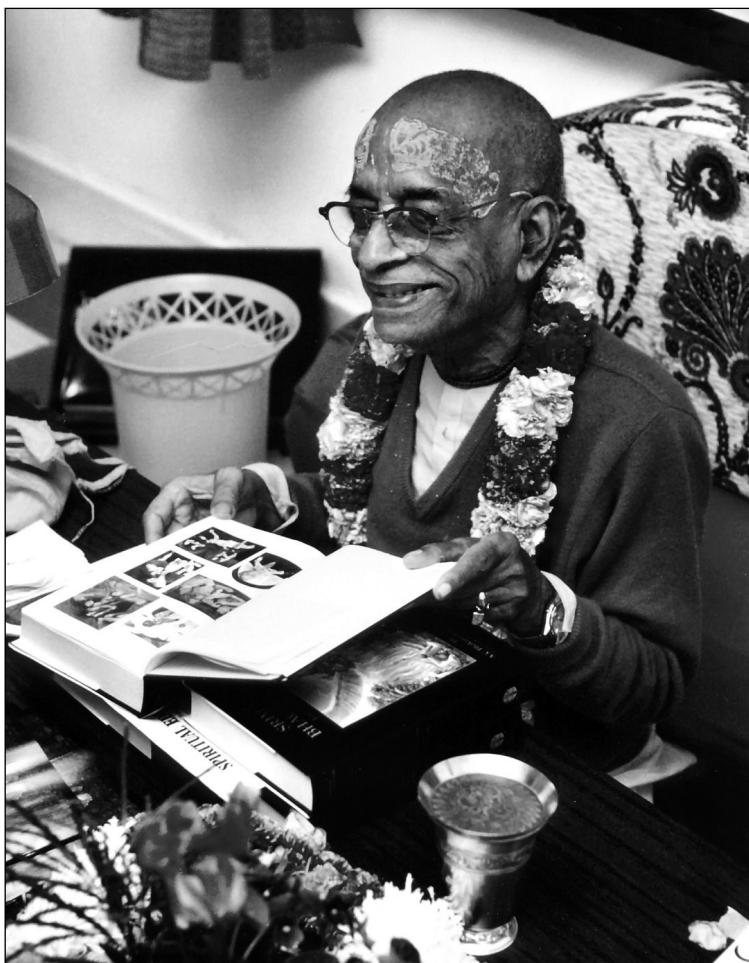
Sammenlign disse to passager fra 15.2 i den gamle og den nye udgave og se, hvad der giver mest mening:

”Kilden til sanserne – ørerne, næsen, øjnene osv. – anses for at være de øvre kviste, som er afstemt til nydelse af forskellige sanseobjekter. Bladene er lyd, form, berøring – sanseobjekterne. De understøttende rødder er biprodukter af forskellige slags lidelse og sansenydelse. På den måde udvikler vi tilknytning og aversion. Tilbøjelighederne til fromhed og ufromhed anses for at være de sekundære rødder, der spreder sig i alle retninger.”

Den samme passage i 1983-udgaven:

”Spidserne af grenene er sanserne – ørerne, næsen, øjnene osv. – som er knyttet til nydelse af forskellige sanseobjekter. Kvistene er lyd, form, berøring osv. – sanseobjekterne. De understøttende rødder er tilknytninger og aversioner, som er biprodukter af forskellige slags nydelse og sansetilfredsstillelse. Tilbøjelighederne til fromhed og ufromhed anses for at udvikle sig fra disse sekundære rødder, der spreder sig i alle retninger.”

I 18.31 og 18.32 finder vi, at i den gamle udgave står kommentaren, som Prabhupada gav

til 18.32, under 18.31 med en ændring af ordet ”uvidenhed” til ”lidenskab”. Den nye udgave har kommentaren på det rigtige sted med den rigtige formulering.

Lidt for hjælpsom

Det er redaktørens opgave at hjælpe læseren, men somme tider var de første redaktører lidt for hjælpsomme. Et eksempel er 5.28, hvor der i kommentarens andet afsnit står ”*pratyahara* (åndedræts-) processen”. Den indskudte parentes er ikke Prabhupadas, men redaktøren, der ville lette forståelsen. Fint. Men *pratyahara* henviser ikke til åndedrætsprocessen, men til tilbagetrækning af sanserne.

I 15.2 forklares ”Gandharvaerne” i en parentes

som ”(alfer)”. Igen har redaktøren villet lette forståelsen, men det kommer ikke fra Prabhupada, at Gandharvaer er alfer.

Overstregede kommentarer

Da redaktørerne i 1960'erne kom til passager, der var for vanskelige for dem, overstregede de dem somme tider og fortsatte ufortrødent. Nogle gange var det et par ord, andre gange en sætning eller flere sætninger, og i nogle tilfælde forsvandt hele afsnit på den måde. Når de trimmede et afsnit, røg der også engang imellem et ord eller to ud. Nogle gange ser de ligefrem ud til at have ment, at her var Srila Prabhupada for hård. Nogle eksempler:

I 8.11 mangler den gamle udgave de to første sætninger i kommentaren.

Når Srila Prabhupada sagde Hare Krishna-mantraet, ville den hengivne, der nedskrev lydoptagelsen, ofte blot skrive ”HK osv.”. Resultatet var flere gange, at Hare Krishna-mantraet ikke kom med. Den nye udgave har derfor genindsat *mahamantraet* i bl.a. 8.6, 8.13, 8.14 og 8.19.

I slutningen af kommentaren til 8.28 medtager den nye udgave en del tekst, som var faldet ud i den gamle og lader Prabhupada forklare, hvordan Krishna-bevidsthed vokser fra *sraddha* til *prema*.

I 9.26 mangler den første udgave hele det første afsnit.

Ifølge 11.52 i den gamle udgave:

”En tåbelig person kan nedgøre Ham, men det er en almindelig person. Krishna ønskes i virkeligheden at blive set i Sin to-armede form af halvguder som Brahma og Siva.”

Ifølge den nye udgave:

”En tåbelig person kan nedgøre Ham og tro, at Han er en almindelig person, og måske vise sin respekt ikke til Ham, men til det upersonlige ”noget” inde i Ham, men disse er alle forvrøvlede ideer. Krishna ønskes i virkeligheden at blive set i Sin to-armede form af halvguder som Brahma og Siva.”

I kommentaren til 13.5 manglede følgende passage i den gamle udgave:

”Der er mange store vismænd, der har forklaret dette, og Parasara anses for at være den fremmeste blandt dem.

Ordet *chandobhih* refererer til de forskellige vediske bøger. *Taittiriya Upanisad*, der er en gren af *Yajur Veda*, beskriver for eksempel det levende væsen og Guddommens Højeste Personlighed.”

Pludselig hænger det hele meget mere sammen!

I 13.19 mangler der hele to afsnit, som er med i den nye udgave.

16.7 har et morsomt eksempel. Det originale manuskript fortæller udtrykkeligt: ”Man bør altid være omhyggelig med at holde sin krop ren ved at tage bad, børste tænder, barbere sig, skifte tøj osv.” Men i 1960'erne var langt skæg på mode, så ’barbere sig’ blev barberet væk i den første udgave.

Besøg www.bbtedit.com

Dette er et lille udpluk af de korrektioner, som adskiller den nye udgave fra den gamle udgave. Selv om 1972-udgaven så afgjort var en vidunderlig transcendent bog, hvor Prabhupada og Krishna begge skinnede igennem som Solen fra den klare himmel, skete der en væsentlig opstramning og forbedring med 1983-udgaven, som nok især de mere rutinerede læsere af *Bhagavad-gita* vil værdsætte. Hvis man vil se flere eksempler på forskellene på de to udgaver og begrundelserne for ændringerne inklusive referencer til Prabhupadas originalmanuskript, har BBT en særlig hjemmeside, der forklarer og diskuterer redigeringerne af Prabhupadas bøger. Hjemmesiden, www.bbtedit.com, er et besøg værd og kan anbefales.

Og med hensyn til den nye danske udgave kan vi kun håbe på og bede om alles velsignelse til, at det lykkes os at nå frem til en oversættelse, der er *Bhagavad-gita* og Prabhupada værdig.

Fodnoter

1 De fleste eksempler i det følgende er hentet fra et brev fra Jayadvaita Swami til Amogha Lila Dasa fra juli 1986. Brevet kan også læses i bogen *Responsible Publishing*, udgivet af BBT. ॐ

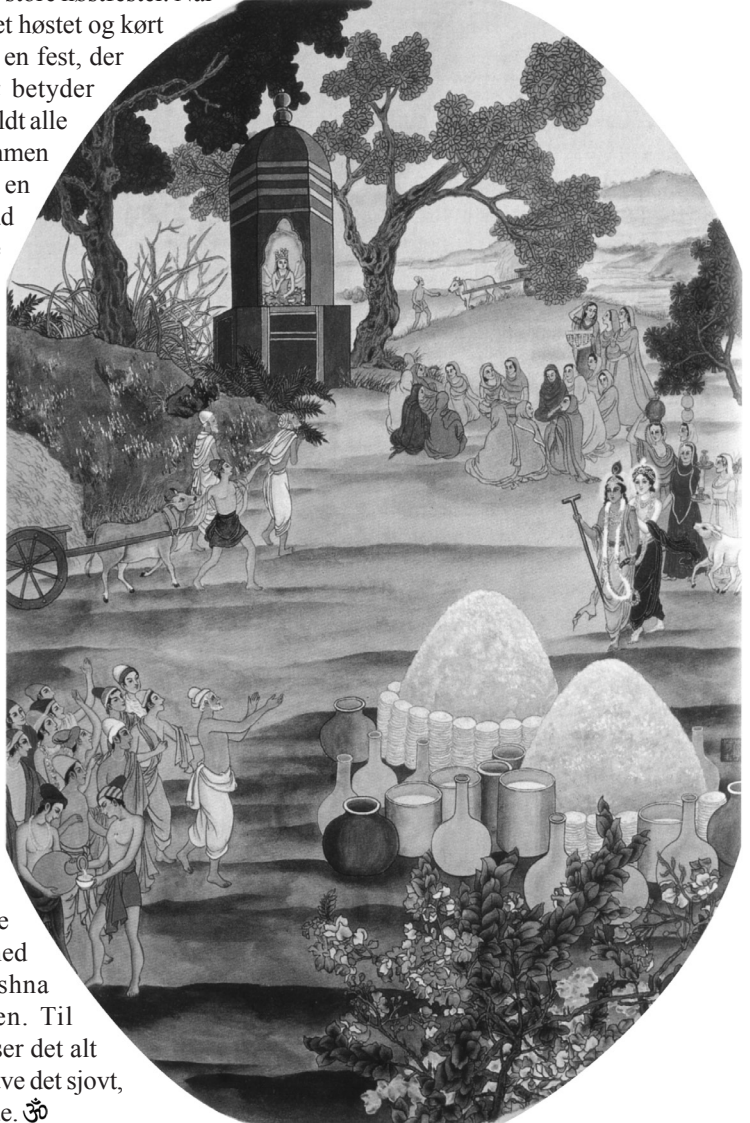
For Børn og barnlige sjæle

Høst

Ved
Dandaniti
Devi Dasi

Efteråret kaldes også for høsten, for nu høster man korn og mange frugter. I gamle dage i Danmark havde man store høstfester, når alting var blevet høstet. Krishna voksede op i landsbyen Vrindavana i Indien, og der havde de også store høstfester. Når det nye korn og ris var blevet høstet og kørt hjem, holdt alle mennesker en fest, der hedder *navanna*. *Navanna* betyder 'nyt korn', og i denne fest holdt alle Vrindavanas indbyggere sammen med Krishna og Balarama en stor ceremoni for at takke Gud og vise Ham, hvor glade de var for alt det korn og anden mad, Han havde ladet vokse på jorden. Menneskene kunne se, at det kun er på grund af Gud, at noget kan vokse, og at der kommer nok regn og sol hele tiden, og derfor havde de mange fester og ceremonier for at glæde Ham.

På billedet ser du, hvordan Krishna, Balarama og de andre mennesker i Vrindavana har kogt to bjerge af ris og også lavet andre ting til festen. Du kan også lave din egen høstfest sammen med dine venner. I kan koge ris og lave anden mad eller få jeres far eller mor til at hjælpe med det, og så sætte jer ned sammen, synge Hare Krishna og danse rundt om maden. Til sidst sætter I jer ned og spiser det alt sammen. Husk at grine og have det sjovt, for det kan Krishna godt lide. ॐ

Herren Krishnas Køkken

Indisk vegetarisk kogekunst - 1.del

Af Yamuna Devi Dasi

Hænder til at arbejde med, hjertet til Gud

Lidt bagvendt bringer vi her den første del af Yamunas køkkenserie, selv om vi allerede er godt inde i serien. Denne meget vigtige del af Yamunas lektioner skulle have været bragt til at begynde med, men på en eller anden måde blev den overset, da der allerede var en introduktionslektion. Vi beklager uheldet og ønsker fortsat god fornøjelse i køkkenet! Ddd.

Et af de mest mindeværdige aspekter ved at besøge et tempel for Herren Krishna er at smage den berømte mad, der udgøres af kunstnerisk tilberedte indiske vegetariske retter, der tilberedes og ofres til glæde for Guddommen. Denne mad uddeles som *prasadam* eller Herrens nåde, og tempelgæster, der forstår dens åndelige værdi, føler sig heldige, når de får lov til at smage blot en lille portion.

I Indien betragtes tempelkokke generelt som landets bedste kokke. Aspirerende tempelkokke står i lære fra to til seks år. Først ved slutningen af uddannelsen får en elev lov til at lave mad i tempelkøkkenet.

Mens beherskelse af teknikker er en forudsætning for kulinariske oplevelser, er hjertet, sindet og sansernes renhed en endnu vigtigere ting for en *vaisnava*-kok, uanset om madlavningen foregår i templet eller derhjemme. Standarderne for madlavning i hjemmet afviger fra dem i tempelkøkkenet, men renlighed og renhed er afgørende, uanset hvor man laver mad til Herren. Derfor begynder jeg denne serie af madlavningslektioner med at drøfte ydre og indre renlighed i forhold til madlavning.

Ydre renhed

Renlighed er forfriskende og rensende. Og det smitter. Renlighed i køkkenet vil sprede sig til de andre rum i dit hus.

Din første opgave er at rengøre køkkenet fra gulv til loft i alle hjørner og kroge. Gør rent under vasken, gå dernæst videre til hver skuffe, skab og hylde. Rengør køleskab, fryser, ovn og komfur. Skrub dine redskaber og grydebunde,

indtil de skinner. Vask gulve, borde, vægge og opbevaringsbeholdere.

Dette er så vidt muligt den måde, dit køkken bør forblive. For at holde denne standard skal du gøre rent, mens du laver mad, og undgå at efterlade affald og rod, mens du arbejder. Hvis der spildes mel i en skuffe, skal den gøres rent, før du går videre til et andet område.

Tag dernæst et kig på indretningen af dit køkken. Medmindre du selv har designet dit køkken, ønsker du sandsynligvis mere arbejdsplads på køkkenbordet. Det er der nu nok allerede, men det er dækket af dekorative nips, opbevaringsbeholdere og små apparater. Flyt disse ting andre steder hen og ryd dine borde, så du har arbejdsplads. Hold hyppigt brugt udstyr inden for rækkevidde og mindre brugte ting gemt af vejen på mere afsides steder.

Opbevar krydderier, olier, korn og bælgfrugter i tæt lukkede beholdere og opbevar dem i et køligt, mørkt område for at opnå den længste holdbarhed. Nødder og frø holder dobbelt så længe, når de opbevares nedfrosset i zi-plås poser. Slib knivene og forkæl dig selv med et nyt skærebræt, hvis du har brug for det.

Indre renlighed

Jeg spurgte for nylig Brahmananda Dasa, en af Srila Prabhupadas første disciple, om han kunne huske, hvilke regler Prabhupada havde givet for indre renhed i køkkenet.

Han svarede uden tøven: ”Tænk på Krishna, syng Hare Krishna og smag ikke på maden, mens du tilbereder den.”

Jeg spurgte ham, hvordan man kan gøre mad-

lavning til en meditation eller en hengiven ofring til Herren.

Han svarede: ”Blot ved at huske, at maden er til for Krishnas nydelse.”

For at tænke på Krishna er man nødt til at læse om Ham, diskutere Hans lære og recitere eller synge Hans hellige navn, alene eller i fællesskab med andre. Prøv dagligt at chante *maha-mantraet* Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna Krishna, Hare Hare / Hare Rama, Hare Rama, Rama Rama, Hare Hare. Når du for eksempel gør rent i køkkenet, kan du enten recitere monotont eller synge til en melodi.

At læse, diskutere og synge om Herrens herligheder er godt for sindet, kroppen og hjertet. Og for en *vaisnava*-kok er det den anbefalede fremgangsmåde til indre renhed. Det giver dig indsigt i, hvordan du bedst kan behage Herren med dine bestræbelser.

Srila Prabhupada etablerede enkle retningslinjer for køkkenstandarder i 1960'erne gennem vejledning og breve. For at etablere et *vaisnava*-køkken i dit hjem kan du prøve at tage disse holdninger til dig og læg mærke til de positive virkninger:

”Det vigtigste er, at hver gang fødevarer tilbydes Herren, bør alt præsenteres og tilberedes respektfuldt og rent.”

”Placer alt, hvad du har tilberedt til Herren, på en særlig plads og tilbyd det med kærlighed

Madlavning og rene gryder i Mayapur.

og hengivenhed. Tænk, ”Krishna, jeg har lavet dette til Dig. Tag venligst imod det”.”

”Herren kan spise lige så mange gange, som du kan ofre noget til Ham ... Han er hverken sulten eller fattig eller ude af stand til at spise, men Han accepterer alting, når sådanne fødevarer ligger inden for gruppen af grøntsager, frugter, korn, bælgfrugter, mejeriprodukter osv.”

”Hænderne skal altid vaskes ved tilberedelsen af *prasadam*, og på den måde skal alting tilberedes rent og pænt.”

”At lugte til og smage på fødevarer, der tilberedes til Herren, bør aldrig forekomme. Bliv så fortrolig med dine ingredienser, at du kan beregne det ønskede resultat. Tilbyd (Herren) først, smag senere.”

Opskriften i denne måned er en drik til at bryde en faste eller til at drikke om morgenen, når man står op. Srila Prabhupada anbefalede den i april 1967 til den første ISKCON-fejring af Herren Caitanyas fødselsdag, Gaura Purnima.

Morgen-drik:

2½ dl kildevand

3 spsk. citron- eller limesaft

3 spsk. ahornsirup eller rå rørsukker

et drys cayennepeber

Pisk det hele sammen, til det er blandet. Serveres ved stuetemperatur. ॐ

Jeg vil gerne abonnere på “Nyt fra Hare Krishna”.

Navn:.....

Adresse:.....

Email:.....

300 kr. pr. år (12 numre)

Denne indmeldeskupón sendes til:

“Nyt fra Hare Krishna”,

Holsteinborgvej 20, 1th, 2720 Vanløse

www.krishna.dk www.harekrishna.dk www.iskcon.dk

Dandaniti

Janardana

Kalindi Priya

Purusottama

Nye initieringer

Den 15. august blev en gruppe hengivne med forbindelse til Danmark initieret af Radhanatha Swami i Villa Vrindavana i Italien. Det drejer sig om Jyotisvara Dasa, der fik det nye navn Janardana Dasa, Dandaniti Devi Dasi, som fik det samme navn igen, og svenske Kausalya Devi Dasi, der nu hedder Kalindi Priya Devi Dasi. Derudover fik Purusottama Dasa, der er fra Mumbai, men bor og arbejder i København, hvor han er fast deltager i templets programmer, andengangsinitiering.

På billederne ses Kalindi Priya, Dandaniti, Janardana og Purusottama under deres initiering, imens billedet i midten er af den efterfølgende ildofring. Et stort til lykke til dem alle.